

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3003/05
19.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боравац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца "АА", против тужене ББ, коју заступа пуномоћник БА, адвокат из Београда, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. бр. 5802/04 од 09.03.2005. године, у седници одржаној 19.01.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. бр. 5802/04 од 09.03.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Четвртог општинског суда Београду П. бр. 3860/01 од 10.12.2003. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 4.932 СГД са домицилном каматом почев од 21.03.1995. године до исплате, све у динарској противвредности, на дан исплате, у року од 15, дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 8.140,00 динара, у року од 15 дана, од дана пријема пресуде.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. бр. 5802/04 од 09.03.2005. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Четвртог општинског суда у Београду П. бр. 3860/01 од 10.12.2003. године.

Против правноснажне пресуде Окружног суда у законском року изјавила је ревизију тужена због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег Закона о парничном поступку, који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 125/2004), Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нису учињене ни друге повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити у смислу члана 385. став 1. тачка 1. и 2. ЗПП и на које тужена указује јер, побијана пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама, они нису ни нејасни ни противуречни, нити о одлучним чињеницама постоји противуречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа и самих тих исправа, па стога нема недостатака због којих се пресуда не би могла испитати.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према чињеничном утврђењу, на коме су засноване нижестепене пресуде, тужена АА, радник туженог "АА". била је распоређена на радном месту вишег референта обрачуна у представништву тужиоца у ВВ.

Правилником о цени рада, заради и осталим личним примањима донетим на 72. седници привременог органа туженог одредбом члана 70. став 3. прописано је да раднику на раду у привредној јединици у иностранству накнада за закуп стана признаје се у висини од 75% од станарине без обзира да ли се ради о намештеном или ненамештеном стану, с тим што ова накнада не може прећи износ од 50% од цене рада радника. Међутим, одредбом члана 89. истог Правилника прописано је да овај Правилник ступа на снагу даном доношења од када се и примењује, осим одредаба из поглавља III цене рада, зараде и остала примања радника делегираних у привредне јединице у иностранству које се примењују од 01.09.1991. године изузев одредби члана 69., 70. став 3. и члана 73. које се неће примењивати за време трајања привремених мера. На ове случајеве и даље се примењује Програм мера у складу са одлуком привременог органа бр. 674 од 27.11.1991. године са 78. седнице од 26.11.1991. године. Наведеном одлуком привременог органа са 78 седнице одржане 26.11.1991. године одлучено је да се одредбе Правилника које се односе на делегиране раднике у привредне јединице у иностранству, а представљају ублажавање мера из Програма мера осим одредаба које односе на зараду ових радника, неће примењивати за време трајања привремених мера, већ се и даље примењивати Програм мера.

Међутим, тужена је за спорни временски период септембар 1991. до фебруара 1992. године себи на име накнаде трошкове за закупнину за стан исплатила 4.932 СГД више од износа припадајућег по члану 89.

Правилника о цени рада, зарада и других примања од 04.11.1991. године и одлуке привременог органа тужиоца бр. 674 од 27.11.1991. године са којима је тужила била упозната, јер су били достављени и представништву у ВВ, а који су били донети због уведених привремених мера.

Није спорно, да је одлуком Комисије за приговоре радника из радног односа тужиоца бр. 456 од 23.06.1995. године одбијен приговор тужене у делу који се односи на исплату накнаде за закуп стана супротно Правилнику о цени рада, заради и осталим личним примањима, одлуци привременог органа бр. 674 од 27.11.1991. године, телекс налогу финансија, ликвидатуре ваздушног саобраћаја бр. 121430ДЦ91 у вези члана 89., као неоснован и потврђена је одлука првостепене комисије и обавезана тужена да тужиоцу накнади износ од 4.932,00 СГД. Није спорно да тужена износ од 4.932,00 СГД није вратила тужиоцу.

Зато је предмет овог спора по тужби тужиоца од 21.03.1995. године захтев за повраћај ових средстава са домицилном каматом од утужења све у динарској противвредности.

Стога је, обзиром на предње да је туженој за спорни период времена на име накнаде за закупнину стана исплаћено супротно одредби члана 89. Правилника о цени рада, зарадама и другим примањима од 27.11.1991. године и одлуке привременог органа тужиоца бр. 674 од 27.11.1991. године више 4.932 СГД, па како је тужена наведени износ новчаних средстава стекла без основа, јер прелаз истих из имовине тужиоца у имовину тужене нема свој основ у Правилнику о цени рада, зарада и других примања, пошто је супротан одредби члана 89. и одлуци тужиоца бр. 674 од 27.11.1991. године, правилан закључак нижестепених судова да је тужена споран износ дужна да врати тужиоцу, те је усвојен тужбени захтев тужиоца да му тужена исплати износ од укупно 4.932 СГД са домицилном каматом од утужења све у динарској противвредности.

Трогодишњи застарни рок за повремена потраживања из радног односа, члан 372. ЗОО, односи се на потраживања радника према послодавцу а не послодавца према раднику, како је конкретан случај, па се стога има применити општи рок застарелости из члана 371. ЗОО, обзиром да се у овом случају ради о правном институту стицања без основа, па према наведеној одредби члана 371. ЗОО потраживање тужиоца није застарело.

Наводима ревизије да тужилац није доказао да је измене - допуне, односно одлуку привременог органа тужиоца бр. 674 од 27.11.1991. године доставио представништву, као и да тужена није могла располагати средствима Представништва, ни налагати исплате, у суштини се побија утврђено чињенично стање, које се према изричитој одредби члана 385. став 3. ЗПП, ревизијом не може побијати.

Са ових разлога, Врховни суд Србије је применом члана 393. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић,

љм